

kak

Broj 10 subota, 2 oktobar/listopad 2011. godine

Tema broja:
"VOLONTER, A NE HAMAL"

Ponovo u rat
"AIRSOFT - BUDUĆNOST BALKANA

INTERVJU
Amel Mekić
"VIDNO SAM RAZOČARAN U SVE MEDIE!"

Volonterski album:
"ŠTA JA IMAM OD TOGA!?"

ONA BiH, dalje a ti?

OMLADINSKA NOVINSKA ASOCIJACIJA

LOŠE PROMJENE SU USPJEŠNO PREVAZIĐENE I ZABORAVLJENJE, NJIMA NIJE NI MJESTO NI VRIJEME

Piše: Denis Hadžić

Od prošlogodišnje, pete Generalne skupštine Omladinske novinske asocijacije desile su se mnoge promjene koje su potvrdile dosadašnji uspjeh i ime ONA u BiH, podigle motivaciju i želju za radom na veći nivo te pružile nova iskustva kako članovima Upravnog odbora tako i pojedinim entuzijastičnim aktivistima. Kako su one loše promjene uspješno prevaziđene i zaboravljenje, njima nije ni mjesto ni vrijeme u Karikama. Pored izbora novih članova UO-a, uredne administratorice, koordinatora, redakcije Karika i novog ureda, novog admina i novog izgleda web-stranice, pristupanja European Youth Press-u, te puta na Gala večer ERSTE-fondacije u Prag, tri izložbe fotografija u Vlasenici, Gradišći i Bihaću ONA u BiH je našla prostora i za još tri projekta.

„3. maj dan slobode medija“, deseti broj „Karika“ te „Mali novinari“ samo su uvertira za ono što nas očekuje u narednom periodu. Mnogo ozbiljniji ispit stoji ispred rukovodstva i članova Asocijacije u periodu 2011/2012. godina. Osnivanje i rad sa lokalnim timovima, poboljšanje saradnje s partnerskom organizacijom ASuBiH, te drugim bh. organizacijama, rad sa European Youth Press-om, osnivanje portala „Karike“, rad na projektu European for peace sa fondacijom SHL-Berlin, zatim međunarodna te saradnja sa Opštinom Stari grad – Sarajevo samo su neki od zadataka koji se iz teorije planiraju prenijeti u praksu.

Da li ste zainteresovani? Da li Vam nešto zvuči primamljivo? Šta čekate, učlanite se i pratite naš rad i projekte na www.onabih.ba ili to učinite na Facebooku (Omladinska novinska asocijacija) jer da su volonteri hamali, ja bih prvi otisao.

Izdavač:

Udruženje Omladinska novinska asocijacija u Bosni i Hercegovini

Glavni i odgovorni urednik:

Haris Dedović

Redakcija:

Antonija Ivanković, Irena Mrnjavac, Ivana Bilić, Hilma Unkić, Lejla Bećar

Dopisništvo:

Zvjezdana Marković, Sretena Njegovanović, Fatima Kačapor, Dženan Kapo, Jana Torbica, Siniša Jovićić, Samir Mahmić, Denis Hadžić, Mirza Salković

Lektura:

Amila Selimović

Naslovna strana:

Lana Šator

Kontakt: Tel./fax: +38733205850, Hamdije Kreševljakovića 68 - Drvenija; 71000 Sarajevo, Bosna i Hercegovina;
onabih.karike@gmail.com

Web: <http://onabih.ba>

UVODNA RIJEČ

Piše: Haris Dedović

Poštovane čitateljice i čitatelji, upravo gledate u 10. jubilarno izdanje, omladinskog magazina Karike. Glavna tema ovoga broja je „Volonter, a ne hamal“. Zašto? Zato što je 2011. godina volonterizma, ali i zbog općeprihvaćenog mišljenja u našoj zemlji da je „volontiranje za budale“. Eh, pa ovdje možete dobiti materijalne dokaze da je to mišljenje pogrešno i da je volontiranje pored društvene koristi, veoma dobro i za samog onoga ko volontira. Donosimo vam još pregršt interesantnih informacija o zanimljivim događanjima širom Bosne i Hercegovine, kao što je muzički festival Hillton u Kiseljaku, hip-hop kamp u Tuzli.

Vjerovali ili ne, zabava postoji i van Makarske. Također vam donosimo i reportažu sa zatvaranja godišnjeg ciklusa obrazovnog programa Centra za angažovanu umjetnost, Mala škola fotografije, ali i kontakte preko kojih se možete uključiti u taj program. Zbog teme broja pokušali smo predstaviti što više volonterskih organizacija u koje se možete uključiti, ukoliko ste imali želju, a niste znali kako ili ako je dobijete nakon čitanja našeg magazina. Ove godine se obilježava i 100. godišnjica Osmog marta, kao međunarodnog dana žena, pa smo vam pripremili nešto i o tome. Našu pažnju je privukao i dogadjaj o kojem je pisala Slobodna Bosna, o tuzlanskom psihologu Dženanu Berberoviću, koji je pokušao da osudenoj djeci u Kazneno popravnom domu u Tuzli, donese bolje sutra i vjeru u promjenu, a protiv kojega sistem, iz seksualnih predrasuda podigao hajku i uklonio ga sa pozicije. No, ne radimo svi u vjerskim institucijama...

U ovom broju možete naći i intervju sa jednim od najuspješnijih bosanskohercegovačkih sportista, džudistom, Amelom Mekićem. Pored priče o treninzima, uspjesima i o tome koliko je potrebno rada i zalaganja da se postigne takav jedan rezultat, pitali smo ga i bh. medijima i njihovom (lošem) odnosu prema svemu što nije fudbal. U vezi s tim, možete pročitati i „uzročno poslijedičnu vezu“ mediji-mladi, u BiH.

Ugodno čitanje Vam želimo!

Asocijacija srednjoškolaca u BiH

VELIKI BROJ DOBRO URAĐENIH PROJEKATA!

Piše: Siniša Jovičić

dine ralizovano na desetke projekata Lokalnih timova iz različitih gradova BiH. Napomenućemo samo na neke njihove projekta:

"Igre bez granica" – Projekat koji je organizovao Lokalni tim – Gradiška, i koji je u sportsko takmičenje uključio preko 100 srednjoškolaca Gradiške;

- „Kviz znanja“ – Projekat lokalnog tima „Srebrenik“ koji je okupio srednjoškolce različitih struka u Mješovitoj srednjoj školi u Srebreniku i pods-takao ih na takmičenje u stručnim oblastima,
 - „Profesionalna orientacija“ – veoma uspješan projekat lokalnog tima „San-ski most“, gdje je održana prezentacija o socijalnim (ne)prilikama mladih u BiH, razgovaralo se na temu zaposlenja mladih, a održali smo i radionicu „Naša idealna škola“ gdje su mladi srednjoškolci predstavili model savršene srednje škole.
 - „Humanitarna akcija“ je održana u Sarajevu, gdje je lokalni tim iz Sarajeva koordinisao akcijom prikupljanja slatkisa i drugih materijalnih stvari, te su skupljene stvari poklonjene najugroženijem sloju stanovništva. To su samo neki od projekata koji je ASUBiH realizovala preko lokalnih timova. Kao što

NEKI od projekata koji je ASUDIR realizovala preko lokalnih timova. Kad su je napomenuto, formirano je 10 tak lokálnih timova, i sví su oni realizovali određene projekte na lokalnom nivou. Spremi smo Vam dostaviti i kompletne izvještaje tih projekata u slučaju Vaše zainteresovanosti.

Asocijacija Srednjoškolaca u Bosni i Hercegovini je od početka godina stavila akcenat na saradnju sa NVO sektorom u BiH, prevenstveno sa organizacijama koje imaju slične ciljeve kao i mi. Prevenstveno mislimo na organizacije „Info-house Sarajevo“, „Djeca – Stubovi svijeta, zatim posjeta kazneno-popravnoj ustanovi za maloljetnike u Zenici itd. Sa organizacijama iz NVO sektora je razgovarano o mogućnosti buduće saradnje i implementaciji zajedničkih projekata. Ni međunarodna saradnja nije bila zapostavljena za ovih 6 mjeseci. Član Upravnog odbora, Damjan Jugović koji je zadužen za međunarodnu saradnju, predstavljao je ASuBiH u:

- Dublinu, Irski, na 6. Evropskoj srednjoškolskoj konvenciji, gdje je raspravljano o inkluziji i ekskluziji učenika u obrazovnim institucijama. Na konvenciji je napravljena rezolucija srednjoškolaca Evrope o srednjoj školi kakvu oni zamišlju i žele,

- Budimpešti, Mađarska, study session „Edukacija o ljudskim pravima za/od strane srednjoškolaca – ohrabruvanje srednjoškolaca da budu peer-to-peer edukatori u oblasti zaštite ljudskih prava”.

• Strazbur, Francuska, „Mladi ambasadori mira“, projekat koji je organizovalo Vijeće Evrope. Cilj projekta je promocija i podrška mladim ljudi u kreiranju mira, koje podržava zajednički život u dostojanstvu i dijalogu kroz mrežu treniranih mladih ljudi koji jačaju prisustvo i promocije vrijednosti Savjeta Evrope u konfliktnim predjelima i zajednicama

6. Da li studenti imaju mogućnost kreiranja sadržaja „BH Studenta“?

Da li studenti imaju mogućnost kreiranja sadržaja „BH Student“? PortalMedia Group otvorila je konkurs za volontere, pri čemu će oni koji budu izabrani, imati prilike raditi na svim izdanjima PortalMedia grupe, uključujući i „BH Student“. Potrebno je poslati CV i fotografiju na email adresu konkus@portalmmedia.ba. Također, svi studenti koji to žele, mogu nam slati svoje kreativne radove – priče, pjesme, fotografije i sl. na adresu bhstudent@portalmmedia.ba, a mi ćemo one najbolje objaviti.

7.I za kraj, gdje studenti mogu pronaći septembarsko izdanje časopisa

Casopis ćemo dijeliti na fakultetima, kako javnim tako i privatnim, u svim većim univerzitetskim gradovima BiH, ali i svim gradovima u kojima postoje neka visokoškolska ustanova. Ukoliko studenti ne budu imali prilike doći do svog primjerka „BH Studenta“, na našoj web stranici www.portalmedia.ba bit će dostupno izdanie časopisa u PDF formatu. Preporučujem studentima da na bilo koji od ova dva načina dođu do „BH Studenta“ jer smo i ovaj put pripremili interesantne teme.

Nakon uspješno realizovanog projekta „Dan srednjoškolaca, 17.11“, koji je Asocijacija obilježila u preko 10 gradova Bosne i Hercegovine, na jedan specifičan način, uličnim performansima, i čime je uključila preko 2000 srednjoškolaca, Asocijacija BiH je nastavila sa svojim radom.

Interview

ALEKSANDRA KULJANIN: BH STUDENT NUDI BESPLATNE INFORMACIJE STUDENTIMA U BIH!

Časopis „BH Student“
koji se u junu pojavio na
fakultetima širom BiH izaz-
vao je pažnju studenata,
prije sve jer je besplatan i
zanimljivog je sadržaja.

Razgovarala: Irena Mrnjavac

1. Šta je BH Student?

Čta je bit student? Časopis je počeo izlaziti u junu ove godine, a izdaje ga Portal Media Group iz Banjaluke. Prvi broj je podijeljen u svim većim univerzitetskim gradovima u našoj zemlji, što namjeravamo činiti i dalje. Tokom ljeta napravili smo kratku pauzu, uzimajući u obzir ljetni raspust, a krenuli smo aktivno da pripremamo septembarsko izdanje. Nakon toga, čemo vidjeti da li će magazin izlaziti jednom mjesечно ili dvomjesečno, sve zavisi od finansijskih mogućnosti, a naša je želja da studente možemo obradovati novim i zanimljivim sadržajem svakog mjeseca.

2.Odakle ideja za pokretanje jednog ovako glasila?

Z. Dakle, kada su pokrenuti jedan od ovakvog glasila?
Prije svega, cilj nam je bio stvoriti časopis dostupan svima koji će na jedinstven način studentima omogućiti uvid u informacije koje se tiču akademskog dijela studiranja, ali i informacije vezane za zabavu i dobar provod. „BH Student“ pristupačan je studentima jer oni ne trebaju izdvajati novac da bi čitali časopis, a na jednom mjestu će naći sve aktuelne informacije iz različitih gradova širom BiH

3.5 obzirom da živimo u digitalnoj eri i da mladi ljudi sve više vremena provode na Internetu, kako „BH Student“ namjerava ostati aktuelan i opstati na tržištu?

„BH Student“ želi doprijeti do mlađih ljudi i potaknuti ih na akciju. Upravo zbog toga pokrenuli smo Facebook stranicu (BH Student) i Twitter nalog (@bhstudent) putem kojih svakodnevno komuniciramo sa studentima, donosimo vijesti o stipendijama, predstavljamo pojedine fakultete, ali i primamo povratnu informaciju od studenata. Na taj način direktno saznaјemo šta studente najviše interesuje i pokušavamo dobiti više informacija o tim temama, a nadamo se da budimo i veće interesovanje za svaki naredni broj „BH Student“.

4. Kakve su bile reakcije nakon prvog broja?

Reakcije čitalaca na prvi broj časopisa bile su izuzetno pozitivne, što nas je motivisalo da septembarsko izdanje pripremamo sa još većim entuzijazmom. Prema riječima studenata, „BH Student“ u prvom broju pokrio je raznovrsne teme poput mobilnosti studenata i studiranja uz rad koje su veoma aktuelne, ali i teme koje se tiču održavanja zdravlja i koncentracije u vrijeme ispitnih rokova. Naravno, najviše povaha dobili smo za najave muzičkih i kulturnih dogadaja tokom ljeta jer se nismo fokusirali na samo jedan grad, nego smo predstavili događaje u cijeloj zemlji, ali i one u regionu.

5. Kakvi su vam planovi za budućnost?

„BH Student“ će i u budućnosti ostati vjeran čitaocima, a ono što nam je u posebnom fokusu jeste ostvarivanje različitih vidova saradnje u zemlji i regionu. Ponosni smo što smo tokom ljeta bili medijski pokrovitelji dva međunarodna događaja u Beogradu o kojima pišemo u septembarskom broju. Ovo je samo jedan od pokazateљa da je „BH Student“ za kratko vrijeme postao prepoznatljiv i van granica Bosne i Hercegovine, što nam priičinjava izuzetno zadovoljstvo.

Priče iz Italije

NEMA BOLONJE u BOLONJI

RAZMJENA STUDENATA PRUŽA MOGUĆNOSTI ZA STICANJE NOVIH ISKUSTAVA, ZNANJA I POZNANSTAVA. AKTIVISTKINJA ONAUBIH, JE PROVELA GODINU DANA U ITALIJI. DONOSIMO VAM NJENO ISKUSTVO.

Piše: Dženana Kapo

Erasmus program (punim nazivom EuRopean Community Action Scheme for the Mobility of University Students) omogućava studentima univerziteta unutar EU da provedu semestar ili više na nekom drugom univerzitetu također unutar Unije, uz djelimičnu ili nikakvu finansijsku pomoći. A to sve omogućava tzv. bolonjski sistem sa svojim ECTS kreditima, koji bivaju priznati po povratku na domaći fakultet. No, da Evropska Unija misli i na druge dokaz je projekt ERASMUS MUNDUS, za studente iz država ne-članica, uz punu finansijsku podršku Evropske Komisije. U sklopu tog programa prijavila sam se na konkurs za razmjenu i stipendiranje studenata Zapadnog Balkana na godinu dana na nekom evropskom univerzitetu (u ovom slučaju Bolonjskom). Sav dotadašnji trud učenja jezika, polaganja ispita, volontiranja, napokon je bio nagrađen mailom koji je stigao mjesec-dva nakon prijave, u kojem se nalazila potvrda o dobijenoj stipendiji.

I koja je korist od Erasmusa? Učenje. Ne samo gradiva, ono manje-više pada u drugi plan, i to znaju i sami profesori i koordinatori programa. Jezika? To sigurno da. Učenje o drugima i o sebi? E to bi bio najbolji odgovor.

Od Jugoslavije do Kine Dok sjetim poređ djevojke iz Kine sramežljivo uspostavljajući dijalog, uz rječnik kinesko-talijanski, dodosmo i na temu Valtera koji brani Sarajevo, tj. poznatijeg u Kini kao Bitka u Bosni (ili za Bosnu, od silnih prevoda moguće da mi se provukla koja riječ).

Saznadoh da moja kolegica iz ove daleke zemlje o Bosni samo zna o Valteru, i to jako površno, a o ratu, dva entiteta, tri naroda, nikada nije ni sanjala a kamoli čula. U tom trenutku sam shvatila koliko smo umišljen narod. Postoji čitav svijet izvan ovih granica, a da nisu samo susjedne

države koje nas okružuju i narodi koji iza sebe imaju dužu i komplikovaniju priču i historiju od onog da se kruške i jabuke ne smiju mijesati. Ali da, moram da spomenem bratstvo i jedinstvo naše dijaspore i studenata u ne tako dalekoj Italiji, i pitanje svih ostalih - "A kako se vi razumijete ako govorite

drugacijim jezikom?" Nema potrebe dalje objašnjavati, ako negdje odete, znajte da ćete naći makar jednu osobu sa ovog domaćeg područja i da ćete pričati viseve o Muji i Hasi, i sve ostalo što ide uz ex-Jugu. Univerzitet u Bolonji stari je deset stoljeća, upisano je preko 80 hiljada studenata, od kojih je pet hiljada stranaca. Iskreno, rado bih se vratile na taj Univerzitet i doživotno studirala na njemu. Što se tiče želje za studiranjem, ni nije ne manjka kada se biblioteke i čitaone nalaze na svakih stotinu metara, te svojim bogatstvom pozivaju da te ugoste u prostorijama kojima su veliki mislioci

i naučnici šetali u potrazi za novim otkrićem. Internet i modernizacija su pronašli svoje mjesto u Italiji i stoje na usluzi svima kako bi olakšali život, učenje, predavanja. A ako vas interesuje kakva je bolonja u Bologni, reći ću vam da je nema. Sistem po kojem moraš dolaziti na sva predavanja, moraš skupljati bodove, raditi parcijale, imati samo jedan popravni, to je priča za djecu pred spavanje. Bolonjski proces koji je potpisana u ovom gradu se prvenstveno bazirao na ECTS kreditima i mogućnosti razmijene studenata širom Europe. Tako studenti imaju po nekoliko rokova za ispite, prisustvo na predavanjima je po odluci profesora, kao i seminarски ili slične olakšavajuće metode za polaganje ispita (te i to da su ispitni većinom usmeni, ali i to po izboru profesora).

Za kraj, rekla bih da je lijepo u Italiji, ipak je to EU, i sve dok te finansira EU, odlično je. Ali 60 miliona stanovnika, od kojih je dva miliona imigranata, dakle kao pola stanovništva BiH, i nisu te sreće kao što sam ja bila. Mladi imaju problema sa zaposlenjem, često i oni odlaze u inostranstvo, jer bez posla ne mogu plaćati evropski život, jer, kako oni kažu skoro pa im se i zrak koji dišu naplaćuje. Razlika između sjevera i juga je vidljiva. Bolonja, koja je više sjeverno, odlikuje bogatstvom, ali siromaštvo je zašlo i u njene zidine, posebno uz imigrante iz arapskih i afričkih zemalja. Ali, Italijani ih ne odbijaju, već im pružaju pomoći kako bi opstali, iako su i druge boje kože i druge vjere. A dobro znamo gdje je nedostatak takve tolerancije.

MALA ŠKOLA FOTOGRAFIJE

Mladi su na projektu usavršavali kako liderske vještine i vještine rada u timu, tako i korištenje teoretskog znanja u praksi, koje će im svima biti potrebno

Piše: Mirza Salković

U masi nevladinih organizacija, koje pružaju mogućnost studentima da u svojoj struci stiču praksu, kao i da proširuju svoje znanje, rađa se fenomen pod nazivom „Mala škola fotografije“. Kad kažem fenomen, prvo aludiram na propust, odnosno rupu u obrazovnom sistemu jedne zemlje u 21. vijeku. Na globalnom nivou, fotografija je već odavno prešla iz hobija u profesiju, te u svim razvijenim zemljama svijeta postoje centri koji obučavaju polaznike o ovom zanimanju, gdje, po završetku obuke, postaju fotografi „sa papirom“, kako bi se to kod nas reklo u žargonu.

Upravo ta ideja je prije 11 mjeseci pokrenula ovaj projekat, koji mladim ljudima pruža mogućnost edukacije u ovoj sferi umjetnosti. Polazeći od činjenice da mladi u tom najkritičnijem dobu, u aktuelnom socijalnom okruženju, nemaju dovoljan broj sadržaja koji bi zaokupio njihovu pažnju i njihove intelektualne potencijale pravilno usmjerio, ovakav vid obuke ne samo da bi bio koristan u smislu njihove dodatne edukacije, već bi ih povezivao i sa ostalim umjetničkim krugovima našeg društva. Kako je i predviđeno, Mala škola fotografije se odvija po programima i metodologijama koje su odobrili i priznali ugledni obrazovni centari svijetu a vode je ugledni i priznati majstori fotografije iz BiH kao što su Nino Maričić, Milomir Kovačević – Strašni, Emil Grebenar, Tošo Mitaševski, Amer Kapetanović, Zijah Gafić, Nedim Trtak i Danilo Krstanović. 15. septembra 2011. god. završava se prvi dio edukacije usmjeren na predstavljanje predavača i njihovog pristupa fotografiji, razmjeni mišljenja predavača i polaznika Male škole fotografije, te upoznavanjem polaznika sa historijatom i osnovnim fotografskim tehnikama. Polaznici su kroz ovu početnu jednogodišnju edukaciju upoznali teoriju i praksu na najbolji mogući način, prezentacijama i praktičnim radom koji uključuje fotografisanje analognim fotoaparatom na film, razvijanje crno-bijelog filma u mračnoj komori te izradi

Piazza Maggiore – glavni trg takozvane Crvene Bolonje

svojih fotografija. Postali su svjesni jednog potpuno novog pristupa fotografiji kao umjetnosti, ali i kao način izražavanja. "Veliko interesovanje mladih za fotografiju i veliki broj polaznika zaista nas je jako obradovoao.

Za kraj godine pripremamo izložbu fotografija polaznika, kao i proširivanje kapaciteta kako bi mogli u narednu 2012. godinu ući sa teorijskom edukacijom, praktičnim radom, ali i sa malim iznenadenjem kako za polaznike tako i za sve ljubitelje fotografije. Naime, plan Male škole fotografije je da početkom 2012. godine obezbjedi ne samo edukaciju kroz predavanja nego i online edukaciju za sve one koji nisu u mogućnosti prisustvovati predavanjima a žele biti polaznici. Mišljenja smo da će nam online edukacija još više pomoći u unapređenju fotografске umjetnosti koja je, nažalost sve zapostavljenja u našoj državi. Upravo zbog toga tim Male škole fotografije pored predavanja i online edukacije, spremi i jednu kulturno-obrazovnu emisiju koja će također početi sa emitovanjem početkom 2012. godine, a koja će sadržavati sve segmente fotografije – od praktičnih savjeta za amatere do profesionalnog fotografisanja, postavke svjetla, intervjua sa priznatim bh. fotografima, predstavljanja velikih imena fotografске umjetnosti i sl. Nadamo se da će državne, federalne i kantonalne institucije koje imaju za cilj unaprijediti kulturu i obrazovanje prepoznati, te podržati ovaj projekat koji ne samo da štiti populaciju od svega što nam se danas nažalost dešava, nego i usmjerava mlade u jednom pozitivnom pravcu koji će im pomoći da imaju najkvalitetniju edukaciju i sopstveni način izražavanja" izjavio je za "Karike" Nino Maričić. U proteklih skoro godinu dana, amfiteatar Doma mladih je barem svakog 15. u mjesecu imao svoju pravu svrhu, a to je da besplatno otvori vrata svim mladim ljudima koji žele da predstave i usavrše svoj umjetnički rad.

Zadržavanje mladih u BiH

KAKO SE ZAPOSЛИТИ!?

Mladi su na projektu usavršavali kako liderske vještine i vještine rada u timu, tako i korištenje teoretskog znanja u praksi, koje će im svima biti potrebno

Piše: Samir Mahmić

U okviru programa „Zapošljavanje i zadržavanje mladih u BiH“ agencije Ujedinjenih naroda podržanog od strane Fonda Milenijskih razvojnih ciljeva, poseban projekt za školsku godinu 2010-2011 realizirali su UNICEF i Omladinska informativna agencija BiH (OIA). Ovaj projekt „Aktivni mladi“ promovira kreiranje modela kroz koji mladi u srednjim školama na interaktivan način i u praksi prepoznaju važnost pristupa u obrazovanju koji se temelji na razvoju životnih vještina i ključnih kompetencija. Projekt je direktno uključio skoro 1.000 srednjoškolaca i njihovih pedagoga i nastavnika iz 50 srednjih škola (različitog profila), iz 17 gradova. Zapravo riječ je o procesu koji se sastojao iz nekoliko faza:

- regionalne jednodnevne radionice o ključnim kompetencijama i životnim vještinama te vezi

između obrazovanja i tržišta rada (novembar 2010.)

- otvoreni poziv za mini projekte srednjoškolaca i apliciranje (decembar 2010.)
- bh. susreti - predstavljanje mini projekata uz savjetodavnu podršku (21. i 22. decembar 2010.)
- mentorstvo i rad na pripremi projekata (decembar 2010. - februar 2011.)
- regionalni jednodnevni sastanci o projektnom managementu (februar 2011.)
- potpisivanje ugovora i dodjela grantova od 1 200 KM/projekt
- realizacija mini projekata uz mentorstvo i izvještavanje (mart - juni 2011.)
- završni evaluacijski seminar (7. i 8. juni 2011.)

Ovaj proces je pokazao da kada se adolescentima (14-18 godina) da prostor, usmjeri ih se i mentor-

ski podrži, oni mogu kreirati fantastične projekte u lokalnoj zajednici, u stanju su prepoznati potrebe i identificirati sve aktere, biti kreativni i u praksi kao pravi mali manageri i lideri, te svoje ideje sprovesti u djelu. Kroz takvu akciju direktno uče u praksi i unaprijeđuju čitav set kompetencija i životnih vještina od analitičkih sposobnosti, artikuliranja ideja, pa do timskog i istraživačkog rada, projektnog i event managementa, vještina prezentiranja i komuniciranja, rada sa medijima i lokalnim vlastima i dr. A to učenje ne samo da im je bilo lično korisno već njihovi mini projekti su i društveno relevantan, a sam proces im je bio ugodan, zabavan i motivirajući što često nedostaje našem obrazovnom sistemu. Za dodatne informacije, te za one koje zanimaju svi realizovani projekti možete se obratiti na mail oia1@oiabih.info

Aktivnosti banjalučke organizacije

Zdravo Da Ste

Svake godine Zdravo Da Ste ugosti nekoliko internacionalnih volontera

Piše: Zvjezdana Marković

„Zdravo da ste“ je grupa profesionalaca, volontera i posvećenih pojedinaca koja pomaže ljudima u nevolji i onima kojima je potrebna podrška u razvoju.

Zdravo Da Ste Banja Luka podržava pravo na razvoj djece, mladih i odraslih putem grupnih i razvojnih aktivnosti koje realizuje na teritoriji naše zemlje. Vjerujući da će podržavajući razvoj grupe pomoći razvoj pojedinaca i doprinijeti razvoju zajednice, Zdravo Da Ste je i prije nekoliko godina pokrenuo više projekata u svrhu unaprijeđena mladih u Banja Luci i šire.

Projekat Unaprijeđenja seksualnog i reproduktivnog zdravlja mladih u zajednici koji finansira UNDP (United Nations' Global Development Network), prošlo je više generacija peer (vršnjačkih edukatora) koji su obučeni da vrše radionice i školske sekcijske u zajednici. Na taj način se sve

više mladih edukuje o važnosti reproduktivnog zdravlja, te o zaštiti protiv virusa HIV-a, posljedica koje on izaziva, upotrebi kontracepcije i o važnosti informisanja vršnjaka u zajednici. Program je organizovan na principu vršnjačke edukacije. Mladi pružaju informacije o seksualnom i reproduktivnom zdravlju (pubertet, spolno prenosive bolesti, metodama kontracepcije...) svojim vršnjacima. Ovo informisanje odvija se kroz radionice, predavanja, okrugle stolove, osmišljavanje i distribuciju edukativnog materijala, kampanje i druge manifestacije. U tu svrhu obnovljen je i info centar Zdravo Da Ste-a, u vidu savjetovališta gdje mladi mogu da dobiju više informacija vezanih kako za samu materiju tako i za posjetu medicinskim ustanovama u kojima mogu da se testiraju. Što se tiče međunarodnih razmjena: Svake godine Zdravo Da Ste ugosti nekoliko internacionalnih volontera koji pomažu mladim kako osobljivo i članovima organizacije da unaprijeđe znanje engleskog jezika ali i u obavljanju svakodnevnih aktivnosti. Jedna je i od akreditovanih organizacija za EVS (European Voluntary Service) u Bosni i Hercegovini u okviru Youth in Action programa. Neki od prošlogodišnjih projekata su:

- Škole i zajednice po mjeri djeteta (2008)
 - Borba protiv vršnjačkog nasilja u Bosni i Hercegovini (2009)
 - Dječa nosioci promjena u zajednici
 - Podrška razvoju romskih zajednica
- I ove godine po sedmi put, Zdravo Da Ste organizuje manifestaciju Kreativni avgust, podržanu od

strane grada Banja Luka u okviru koje se djeci i mladima nudi mogućnost da kreativno provedu svoje slobodno vrijeme tokom raspusta, kroz mnogobrojne radionice kao što su: latino ples, ekološka radionica, strip, zumba, dragunlje, lutkarstvo i sl. Ukoliko boravite u Banja Luci uključite se na neku od radionica i provedite kreativno svoje slobodno vrijeme, a ukoliko ste pak iz drugih gradova BiH informišite se više o programu EVS-a gdje imate priliku da provedete 6 ili više mjeseci radeći

Kreativni avgust 2011.

kao omladinski radnik u nekoj od ponuđenih zemalja Evropske Unije. Više informacija o radu ZDS-a. Možete pronaći na facebook stranici Zdravo Da Ste Omladinski centar ili pisati na mejl adresu oc@zdravodaste.org Zvjezdana Marković, peer edukator i volonter Zdravo Da Ste, Banja Luka

Volonterski album

ŠTA JA IMAM OD TOGA!?

Zbog mišljenja da je volontiranje za budale, donosimo vam iskustva četvero mladih ljudi, volontera koja demantuju tu tvrdnju.

**Denis Hadžić,
20 godina, Cazin**

ONA u BiH- predsjednik

- 50 sastanaka, 8 projekata, 40 seminara, 30 medijskih gostovanja, 2 kampa u dvije godine.
- Posao na radiju, preko projekta, nova poznanstva širom BiH, i bogatiji CV
- Mostar, Banja Luka, Fojnica, Derventa, Jahorina, Boračko jezero, Orahovac (Kosovo), Carcassonne (Francuska), Stara Zagora (Bugarska), Berlin...
- Sve ovo košta!
- Volonter, a ne hamal!

**Hana Pašić,
21 godina, Zenica**

Komesar za međunarodnu saradnju Savjeta izvidačkih organizacija BiH -preko 40 sastanaka, 20 seminara, 10 kampova, 4 konferencije, 2 foruma u 3 godine.

- Nova poznanstva i prijatelji širom svijeta, obogaćen CV
- Putovanja u preko 20 zemalja na tri kontinenta (SAD, Brazil, Island, Malta, Ujedinjeno Kraljevstvo, Holandija, Belgija, Njemačka, Češka, Italija, Grčka, ...)

-Volonteri „nisu plaćeni“ ne zato što su bezvrijedni, nego zato što su neprocjenjivi!

**Samir Mahmić,
23 godine, Sarajevo**

- Projektni koordinator Omladinske informativne agencije
- preko 120 sastanaka, 70 seminara - kako organizacije tako i učešća
 - Širenje socijalne mreže, poznanstva sa "važnim" ljudima
 - Putovanje u 10-tak zemalja po nekoliko puta(Engleska, Francuska, Njemačka, Makedonija, Albanija...)
 - učešće u 20-tak različitih projekata, 10-tak međunarodnih
 - unaprjedenje vještina, kao i sticanje novih, "bildanje" CV-a
- „Bolje džaba putovati, nego džaba sjediti kući“

**Nadina Habibović,
20 godina, Maglaj**

predsjednica Asocijacije studenata/ica Fakulteta zdravstvenih studija FLORS -feministica, aktivistica, altruistica

- preko 200 sastanaka, 120 seminara, 10 kampova, 13 konferencija, 40 festivala, 100 humanitarnih akcija, 1000 osmijeha na tudim licima u 7 godina
- nova poznanstva, prijateljstva, novo životno iskustvo, psihološka korist
- brojna putovanja (Mostar, Banja Luka, Novi Sad, Beograd, Zagreb, Skopje, Barcelona)

Malo se najerajte i bit' ćeete iznenadeni/e onim što možete da uradite.

VOLONTER NE RADI DŽABA...

SVE ŠTO SE PLAĆA NIJE POMOĆ!

Mrvu se natjerajte i bit ćete iznenađeni onim što možete učiniti.

Piše: Antonija Ivanković

Volonterizam je društveno-koriski rad preko kojeg pomažemo onima kojima je to potrebno, ali i jačamo svoj karakter, dio je povijesti skoro svake civilizacije i počiva na ideji da globalno ne završava nego tek počinje sa lokalnim. To je neprofitabilna aktivnost kojom doprinosimo nekoj organizaciji, pojedincu ili lokalnoj zajednici. Volontirati znači besplatno služiti, no ne znači da volontere treba i iskoristavati, jer oni danas imaju veoma važnu ulogu u društvu. Ulažu svoj rad, trud znanje i vještine za nečiju dobrobit te tako i pridonose krajnjim, kvalitetnim rezultatima. Ako si ikad pomogao starici da pređe cestu ili prijatelju sa zadaćom, onda znaš kako je lijep osjećaj kad čuješ riječi zahvalnosti, a još ljepši osjećaj da si koristan. Volonterizam ti pruža još i više od dobrog osjećaja na samo jedan dan, on je utemeljen na osobnoj motivaciji i slobodi izbora, ali i na želji da pomognemo drugima. Nije motiviran finansijskim interesom, daleko od toga, sve što se plaća nije pomoći. Volonter, kao pojedinac, nije osoba koja „krpi“ svoje slobodno vrijeme, nego u skladu sa svojim obavezama dobrovoljno ulaže sebe i pruža usluge, odnosno pomoći onima kojima je to najpotrebnije. Naravno, traži se puno odricanja i velika doza odgovornosti koje su danas mladima „zahtjevne“ jer je lakše sjediti u kafiću ili provoditi vrijeme na internetu nego biti društveno-koristan. Danas ćemo često čuti moto: „Bolje džaba ležat“, nego džaba radit!“

Razlika između volontera i hamala

Volonter ne radi „džaba“, on ima svoje prednosti kao što su povećano stručno znanje, povećano samopouzdanje, rušenje predrasuda, veće povjerenje u ljudе, kao i povećana tolerancija, bolji društveni život i jedan više razlog za iskren osmijeh. Mnogi su se susreli sa predrasudama od strane obitelji, prijatelja i poznanika te sa dobro poznatim riječima „Džaba radiš!“. Međutim, ako poznaješ prednosti volonterizma, te si ih istinski prihvatio znaš da to što radiš nije beznadno, osim ako te „nadležni“ iskoristavaju za poslove koji su im dosadni i naporni. Tada si hamal i tu je glavna razlika između ova dva pojma, odnosno ove dvije osobe. Volontiranje podiže samopouzdanje što povlači za sobom dobar osjećaj u vlastitoj koži i izgradnju „Vlastitog ja“, ali i pronalaziš ono što ti ogovara, što te čini sretnim, a do sad nisi znao, otvara ti put prema kvalitetnoj i sigurnoj karijeri. Ako se kao volonter nisi prepoznao u svemu ovome, prijatelju, ti si hamal.

Volonter, odnosno volonterski rad je značajan u svim čimbenicima života i

Volontiraj sa nama!

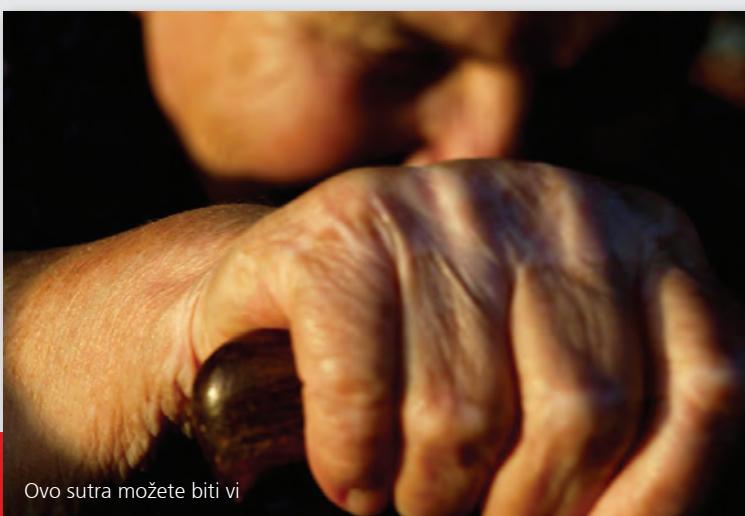
ONAUBiH

nisu samo određene organizacije nosioci ideje volonterizma nego tu glavnu ulogu imaju volonteri jer je njihov rad priznat, pohvalan i često tražen. Najbitnije od svega jest da volonter poznaje značajke volonterizma, a to su besplatnost kao način pomoći bez žalje za zaradom, dobrovoljnost kao slobodan izbor, sama želja da se pruži pomoći onome kome je potrebna i solidarnost kao suošjećanje s drugima i život bez predrasuda.

Gdje volontirati?

Naravno, iako bez volontera ne bi bilo ni volonterizma i iako su volonteri glavni čimbenici ove ideje, veliku ulogu imaju razne organizacije i udruženja koja se bave upravo ovom temom. Samim tim i oni imaju svojih prednosti koje se tiču i njih kao zajednice i volontera kao pojedinaca, a to su stvaranje radnih navika kod mlađih ljudi, utjecaj na razmišljanje i djelovanje mlađih, motiviranje na rad i društveni život te vedar radni odnos među suradnicima. Mnoge organizacije i udruženja u Bosni i Hercegovini podržavaju volonterizam kao globalnu ideju, a neke od njih su Omladinska novinska asocijacija u Bosni i Hercegovini, Asocijacija srednjoškolaca u Bosni i Hercegovini, Crveni Križ/Krst, NCM Ivan Pavao II, itd. Volontiranje se najčešće odnosi na nevladine sektore, neprofitabilne organizacije gdje se sve svodi na dobrobit jedne zajednice. Osim takvih organizacija i udruženja postoje i mnoge druge kojima su volonteri kao dobiti ljudi potrebeni, a to su zavodi za specijalno obrazovanje i odgoj djece, domovi za nezbrinutu dijecu, starački domovi, bolnice, vjerske institucije i slično. Volontiranjem se ne smatra pomoći nekome jednom ili dva puta u godini i uz to još tražiti protuuslugu, niti samo imati želju, a ništa ne poduzimati po tom pitanju. Ako ipak nemaš vremena jednom ili više puta tjedno, u skladu sa svojim obavezama, izdvojiti vrijeme da bi se uz pomoći drugima osjećao korisno, uvjek postoji opcija (ako imaš želju ili volju) da ti organiziraš neku humanitarnu akciju i svoje prijatelje pretvorиш u volontere. Mrvu se natjerajte i bit ćete iznenađeni onim što možete učiniti.

Ovo sutra možete biti vi

Obilježavanje Međunarodnog dana volonterizma

MANJE OD 5% VOLONTIRA

Zbog poražavajuće statistike, volonterske organizacije u Sarajevu su se udružile.

Piše: Jana Torbica

Povodom obilježavanja Međunarodnog dana volonterizma 5. Decembra 2011. godine udruženje građana NARKO-NE u saradnji sa predstvincima Omladinske novinske asocijacije u Bosni i Hercegovini i ostalima organizovat će zajedničko obilježavanje na području Sarajeva i Istočnog Sarajeva. Obilježavanje ovog dana će se sastojati od volonterskih akcija, zagovaranja i centralne manifestacije. Cilj nam je organizovati volonterske akcije u kojima bi učestovalo mnogo volontera na rješavanju pitanja pripreme, usvajanja i provedbi zakona koji bi zaštitali i promovisali prava volontera na državnom nivou i entiteskim nivoima, te dobiti društveno priznanje, pa tako i dinamičnu manifestaciju u kojoj će volonteri komunicirati sa posjetiteljima. Međunarodni dan volonterizma nam pruža priliku da volonteri i udruženja koja pružaju volonterske usluge se udruže u rad zajedno na projektima i kampanjama koje bi promovisale vrijednosti, raznolikost i bogatstvo volonterizma na našem prostoru. Također, statistike pokazuju nisku i poražavajuću činjenicu da u 2009. godini samo je 4,5% ispitanika volontiralo za dobrobit zajednice, druženje ili zbog nekog drugog motiva. Mnogo je razloga ovog stanja, jer kada je volonterski rad u pitanju potrebno je podizati svijest mlađim osobama o dobrotitima organizovanog volontiranja, što je samo još jedan od ciljeva ove manifestacije.

Da li je zaista došlo 5 do 12 da se situacija promijeni po pitanju volonterizma u Bosni i Hercegovini i da li će se ta promjena desiti 5.12. – Vidjet ćemo !?

The European Year of Volunteering 2011

Međukulturalno druženje mladih i dobra zabava

#BOSNISCH-NJEMAČKA KLUPA”.

OMLADINSKI CENTAR - JAJCE SPOJIO MLADE IZ JAJCA, SARAJEVA, ZENICE I NJEMAČKOG GRADA NÜRNBERGA

Piše: Fatima Kačapor

U periodu od 14. do 23. augusta 2011.godine održan je ljetni kamp za mlade, u organizaciji Omladinskog centra - Jajce u saradnji sa Evangelističkom omladinom – Eibach, iz njemačkog grada Nürnberg. Tokom deset dana, nešto više od dvadeset polaznika kampa iz Jajca, Sarajeva, Zenice i Nürnberga boravili su u planinarskom domu "Ćusine" Jajce.

Aktivnosti realizovane u okviru kampa su mnogobrojne. Učesnici su imali priliku upoznati se sa kulturno-historijskim spomenicima grada Jajca i prirodnim ljepotama tog kraja. Jedan dan učesnici su proveli družeći se kroz vožnju čamcima na Velikom plivskom jezeru. Članovi Planinarskog društva "Ćusine" su sa mlađima proveli jedan dan u planinarenju, gdje su im objasnili osnove orientacije, snalaženja i preživljavanja u prirodi. Također, jedan dan je bio predviđen za realizaciju plana markiranja šumskih staza na Ćusinama, u blizini planinarskog doma, i izgradnju klupe i stola. Mlađima je bio potreban jedan dan da ispunе zadatak i odmaralište su nazvali "Bosnisch-njemačka klupa". Iznad stola i klupe postavljena je tabla sa imenima svih učesnika, koji su doprinijeli uređenju šetališta na Ćusinama. Jedno poslijepodne učesnici su proveli sa najmlađim članovima Omladinskog centra – Jajce, uz međusobne aktivnosti i dječije igre. S obzirom na to da se kamp odvijao za vrijeme svetog islamskog mjeseca ramazana, mnogi učesnici su izrazili želju upoznati se sa Islamom i islamskim postom. Jedan dan je bio predviđen za odlazak u džamiju Esme Sultanije u Jajcu, gdje su učesnici slušali mukabelu (učenje Kur'ana) i razgovarali sa Nedimom ef. Glamocićem. Taj dan su mnogi učesnici postili i nakon predavanja, za sve je organizovan iftar u haremu džamije. Tokom kampa, svoje slobodno vrijeme učesnici su provodili kupajući se na Plivskom jezeru, stvarajući nova poznanstva, družeći se, pjevajući i igrajući se raznih društvenih igara. Pored navedenih aktivnosti učesnici su jedan dan proveli u

posjeti glavnom gradu Bosne i Hercegovine, Sarajevu. Tu su učesnici imali zadatku istražiti sve kulturno-historijske znamenitosti grada i upoznati se sa religijom, hranom i nošnjom specifičnom za to područje Bosne i Hercegovine. Na kraju, možemo reći da je kamp uspješno realizovan i najavljenja je nova saradnja Omladinskog centra – Jajce i Evangelističke omladine - Eibach u obliku organizacije sličnog ljetnog kampa, koji bi se trebao održati naredne godine u Nürnbergu.

Više informacija o tome i o drugim projektima Omladinskog centra – Jajce možete pronaći na web stranici www.ocjajce.com.

Iftar u haremu džamije Esme Sultanije u Jajcu

Hrabrost je pomoći osuđenima

Dobar JE dobio BAN

Šta se desilo čovjeku koji je htio da pomogne mladim delinkventima da od sebe naprave promjenu

Piše: Ivana Bilić

Optužbe je zaradio isključivo zbog svog osebujnog stila oblačenja, frizure, neobičnog izgleda. Bilo mu je lako prišiti raznorazne epitete.

O diskriminaciji i predrasudama u Bosni i Hercegovini rijetko se govori. A i kad se sgovori, daju se informacije „na kapaljku“, i to mahom sa dozom štićenja onih koji su najdogovorniji. U cijeloj toj priči, najmanje medijskog prostora se daje upravo onima koji su predmet tih predrasuda. Najčešće su to kod nas Romi, pripadnici queer populacije, ponekad ljudi sa sela. Takvi u većini slučajeva trpe i šute.

Članak u Slobodnoj Bosni donio je jednu novost. Ovog puta su žrtve odlučile progovoriti, jer su imale podršku jednog visoko obrazovanog, liberalnog, za naše standarde nekonvencionalnog čovjeka, koji je zbog svoje ljudskosti i profesionalizma, i sam postao žrtvom.

Tekst govori o situaciji u Kazneno popravnom domu u Tuzli, Odjeljenju za maloljetnike, gdje se godinama vrši maltretiranje mlađih delinkvenata. Džanan Berberović, 30ogodišnji psiholog iz Tuzle, asistent na Filozofskom fakultetu, u jako kratkom vremenu nakon zaposlenja, uspio je uvidjeti kakav je tretman prema mlađim delinkventima. Budući da je vjerovao kako oni nisu promašeni slučajevi, kako ih se često naziva, nastojao je s njima raditi na razvijanju talenata, preusmjeriti njihovo ulično znanje u nešto konstruktivno, uvjeriti ih kako se može živjeti drukčije i bez kriminala.

To je veoma smetalo rukovodstvu KPZ-a kojima su njegove nekonvencionalne metode preodgoja od samog početka smetale. Sve je kulminiralo nakon posjete Komisije za monitoring, jer je Berberović ohrabrio mlade da se izbore za život dostojan čovjeka. Komisija je otišla nezadovoljna, a Berberović optužen za seksualno zlostavljanje štićenika, nepropisno grljenje i ljubljenje, nagovaranje na seks i navođenja na homoseksualnu orientaciju, te na kraju za kupovinu i donošenje kistova i tuševa štićenicima koji su ih upotrebljavali za iscrtavanje tetovaža. Upravo je zbog tih kistova i tuševa dobio suspenziju pred disciplinskom komisijom, dok su svi ostali navodi odbačeni kao neutemeljeni. Ostale je optužbe zaradio isključivo zbog svog osebujnog stila oblačenja, frizure, neobičnog izgleda. Bilo mu je lako prišiti raznorazne epitete.

Naše društvo one koji padnu uvijek nastoji gurnuti još dublje. Čitav ih se život posmatra kroz prizmu nekad učinjenog nedjela, tko zna iz kojeg razloga. Ne vodimo računa ni o tome da su neki od tih prestupnika još uvijek obična djeca koja su, možda iz bijede, možda zbog nerazmišljanja, napravila to što su napravila. Kada neki mlađi iz imućnije porodice pretuće djevojku, ubije suočaća, izazove sudar, brzo mu se prašta. Mnoge današnje zvijezde, naši idoli, hvale se kako su dilali drogu svojevremeno. Njih razumijemo, ipak im je bila nužda. Drago nam je jer su se izvukli. Svojoj braći ne oprاشtamo. Njih osuđujemo i gledamo kao manje vrijedne.

„Naučio sam da čovjek ima pravo gledati na drugoga sa visine samo onda kada mu pomaže da ustane“, davno je rekao Marquez. Većina nas još, nažalost, nije to naučila.

Mlad i uspješan

INTERVJU:

Amel Mekić: "VIDNO SAM RAZ"

Nakon zlata u Istanbulu, te bronce u Bukureštu, možda i na Olimpijadi u Londonu? Amel je govorio o treninzima, univerzitetskoj karijeri, kao i o budućnosti juda u BiH.

Razgovarala: Lejla Bećar

Bili ste na velikim takmičenjima, osvojili medalje – da li se osjećate uspješnim sportistom ili ima još stvari koje bi se trebale uraditi?

Uvijek može više i bolje jer čovjek treba tome da teži i bude učinkovitiji cijeli život.

Poznato je da život sportiste zahtjeva dosta odricanja – koliko je u stvari sport utjecao na Vaš život i porodicu?

Moj život je bio 100% podređen sportu i porodica se morala prilagoditi. Naravno, sada se trudim provesti svaki slobodan trenutak sa suprugom i malom kćerkom.

Da li u judou važi pravilo prednosti domaćeg terena i da li Vas je ikada pomoći i motivacija publike dovela do pobjede?

Ja se ne volim takmičiti u Sarajevu, ali

Poruka mladim judistima

Judo je sport u kojem ne možeš zaraditi neke velike pare i ja sam jedan od sretnika koji je uz karijeru završio i školu i tako sebi priuštio sigurniju budućnost. To preporučujem svim mladim sportistima, jer ipak treba misliti na ono „Šta poslije“.

naravno da publika može da doprinese motivaciji, a samim time i pobjedi.

Koji je najljepši trenutak u Vašoj karijeri? **U karijeri je najljepši trenutak bio osvajanje europske titule u Istanbulu 2011. godine, a u životu bih od dosta lijepih trenutaka izdvadio rođenje kćerkice.**

A najteži.. ?

I takvih je trenutaka bilo dosta, ali mi je najteže bilo kada sam izgubio svjetsku

titulu od Mađara i kada sam pokraden na Olimpijskim igrama.

Kako ste se počeli baviti judom?

Judom sam se počeo baviti na nagovor komšije Nihada Kukana 1992. godine.

Da li ste ikada dobili ponudu da se borite pod zastavom druge države i da li biste to ikada uradili?

Više puta sam dobio takvu ponudu i s obzirom da se još uvijek borim pod zastavom BiH jasno je šta sam odlučio. Međutim, pred kraj sam svoje karijere i jako sam razočaran zbog nebrige našeg društva o vrhunskim sportistima. Iskreno se nadam da će ljudi koji odlučuju napokon sistematski riješiti ovaj problem.

Šta Vi lično očekujete od Olimpijade u Londonu?

Nadam se da će prije svega biti živ i zdrav i da neću imati neplaniranih problema i povreda. Ako se kockice slože mogu da kažem da očekujem solidan nastup.

Imamo li šansu da i u jednoj disciplini osvojimo medalju ili zapažen rezultat?

Mogu reći samo jedno - ko god je ostvario normu, taj je već pobjednik.

Kako komentarišete slabu medijsku popraćenost svega što nije fudbal?

Više ne dajem nijednom pisanim mediju izjave. Vidno sam raočaran u ovo sve, ne samo u pisane nego i u elektronske medije jer se ne promovišu jedan Hamza Alić ili Larisa Cerić. Kada naprave neki uspjeh, to bude samo neki blic na televiziji i onda odmah padnu u zaborav. Umjesto da pravimo idole nacije kako to rade naši susjedi... Ali ne, samo nogomet, nogomet i nogomet. To je znak da mi ne cijenimo sami sebe.

Razlikuje li se gender-balans u judou kod nas

ZOČARAN U SVE MEDIJE!"

*a i najnagrađivaniji sportista u BiH, se priprema za Olimpijske igre u Londonu. Za
kao i odnosu medija prema jodou, ali i lijepim i teškim trenucima u svom životu.*

Amel Mekić ispred Fakulteta sporta i tjelesnog odgoja u Sarajevu

i u svijetu?

Ženski judo je što se tiče konkurenčije puno slabiji i manje zastupljen i kod nas i u svijetu. Ipak se judo smatra muškim sportom.

Da li ste ikada imali ponudu da prodate borbu i kako ste na to reagovali? Bilo je i tih ponuda, ali ja nisam po-sustao.

Koliko ćete se još aktivno baviti sportom i natjecati se?

Još vrlo malo. Do Olimpijade, a možda i prije Olimpijade.

Kakav status BiH ima kao judo nacija?

Mi smo jedna mala zemlja koja je u usponu u judo svijetu zahvaljujući Branimislavu Crnogorcu, mom treneru.

Koliko je sada bitna suplementacija u sportu i šta mislite o tome?

Mentalni trening je daleko najvažniji. Judo je sport u kojem ništa ne dolazi preko noći. Tu treba godina i godina mukotrpnog treninga i odricanja, a ta upotreba suplemenata... To su neke sitne nijanse koje ne bi trebale previše utjecati na pobjednike.

Postoji li dobna granica za judo?

Sada je zavladao taj trend da se djeca jako mlada uključuju u sport i moguće je raditi sa njima od četiri godine pa nadalje.

Da li je bolje raditi sa studentima ili sa malom djecom?

To što sam asistent na fakultetu ne čini mene trenerom – samo se usavršavam i mislim na budućnost.

Koliko je obrazovanje bitno za sportistu?

Ako Bog da, uskoro trebam doktorirati. Judo je sport u kojem ne možeš zaraditi neke velike pare i ja sam jedan od sretnika koji je uz karijeru završio i školu i tako sebi priušto sigurniju budućnost. To preporučujem svim mladim sportistima, jer ipak treba misliti na ono „Šta poslije“.

Asistent ste na fakultetu, kako je raditi sa studentima?

Koliko čovjek sebe daje, toliko studenti vraćaju. Vjerujem da će se promijeniti svijest naših studenata i da će shvatiti da onoliko koliko nauče toliko i vrijede.

Kao i obično

Pred kraj sam svoje karijere i jako sam razočaran zbog nebrige našeg društva o vrhunskim sportistima.

Amel Mekić: Sa zadovoljstvom dao intervju za naš magazin,

Obilježavanje Međunarodnog dana volonterizma

KO SE SJEĆA ĆUPRIJE NA DRINI?

Dok se svi trude da ga svojataju, veličina Andrićevog lika i djela se zaboravlja. Ovo je samo jedno podsjećanje na jedinog dobitnika Nobelove nagrade za književnost na ovim prostorima.

Plše: Irena Mrnjavac

"Nema manjeg naroda koji ima većeg pisca", reče nedavno proslavljeni redatelj Emir Kusturica. Za njega kao i izgradnju Kamengrada u Višegradi sigurno ste čuli, da se ovaj citat odnosi na Andrića ste nadam se pretpostavili, ali znate li da je prije točno 50 godina Bosna i Hercegovina dobila svog Nobelovca? Teško, jer uz sve te kvalitetne emisije u tv-programima tko još stigne izvještavati o tamo nekom davno preminulom piscu. Ipak, nije da se dojučerašnji čobani, pardon, današnji kulturni djelatnici i političari drage nam države, nisu potrudili obilježiti ovu obljetcnicu. Nekoliko dogadaja/manifestacija (čitaj:savršenih prilika za slikanje) zaista su organizirali. Svi ti događaji su nebitni, kao uostalom i sama godišnjica. 50 godina nije ništa bolje od prošlih 49 godina ili sljedećih 51. Međutim, žalosno je da djela jednog od naših najkvalitetnijih pisaca umjesto na čast služe čak na sramotu. Da krenem redom.

Nedavno je (2008. godine), još jedan veliki pisac i novinar, Ivan Lovrenović, objavio esej pod nazivom „Paradoks o šutnji“, za koji je nagrađen „Midhat Begić“ nagradom, P.E.N. Centra. Esej, kao i značajan dio cijelog Lovrinovićevog opusa, bavi se upravo svim problemima vezanim za Andrića. Počevši od njegova svojatanja, problema vezanog za njegovo pripadanja jer ga „svojim“ smatraju i naši susedi. Ali čak i najbanalnije teze uvijek nađu svoju protutezu. S bošnjačke strane se osporava zbog tobožnjeg negativnog odnosa prema islamskom naslijedu; s hrvatske strane se osporava kao čovjek koji je iznevjerio svoje hrvatsko porijeklo i priklonio se srpskom identitetu; a sa srpske je pak strane tumaćen kao autor od kojega treba učiti povijest, a on se

bavio samo književnošću. Ipak on je jedan od onih velikih činjenica duha kulture, umjetnosti, koje zbog svoje veličine, uspijevaju biti uronjene u sve te zasebne, partikularne svjetove, koje mi danas imenujemo nacionalnim imenima. Tragedija današnje Bosne i Hercegovine ogleda se

proučavajući je te zaista logički opravdavajući. Kao da sramota od štete koju smo njegovu imenu nanijeli nije dovoljna, tu je i još jedna manje poznata i hvale vrijedna Andrićeva gesta. Naime, cjelokupni finansijski iznos od Nobelove nagrade darovao je Bosni i Hercegovini i to za razvoj bibliotekarske djelatnosti. I umjesto da se dogode neki pozitivni pomaci potaknuti tim činom, njegov lik i djela se sve više oskrvnuju. Tako ljudi koji vjerojatno nisu ni vidjeli a kamoli pročitali neko Andrićevu djelu, danas ga iznova „porađaju“, promovirajući, naravno u turističke svrhe neke nove rodne kuće ovog pisca.

Tko je mene podsjetio na ovu obljetcnicu? Nisu ni mediji, ni profesori nego jedan djed od 70 i nešto godina (zavisi kad je prestao brojati). On je pronašao svoj način odavanja počasti Andrićevoj „Ćupriji“, ukrasivši jedan primjerak knjige, izrezbarenim bakrom. Kada sam primila to djelo u ruke, težina knjige napokon se poklopila sa značajem Andrićevih riječi. Zanat kojim se bavi nažalost izumire kao i čitanje knjiga, a izgleda i kao sjecanje na Andrića. Uostalom, ako nećemo mi, cijenit će ga drugi.

Na kraju, sjetimo se dijela Andrićeva govora na dodjeli nagrade. Premda su ove riječi stare evo već 50 godina, danas nešto pametnije teško čete čuti: „...No, u konačnici, ne suočavaju li nas prošlost i sadašnjost sa sličnim pojavama i istim problemima: biti čovjekom, biti rođen bez svijesti o tomu i bez želje da se bude rođen, biti bačen u ocean postojanja, biti obvezan plivati, postojati; imati identitet; oduprijeti se pritisku i potresima što dolaze izvana te s nepredviđenim i nepredviđljivim postupcima – vlastitim i onima drugih ljudi – koji vrlo često prevladavaju nečije moći i sposobnosti? Štovise, podnijeti vlastite misli o svemu tomu: riječu, biti ljudsko biće.“

Naime, cjelokupni financijski iznos od Nobelove nagrade darovao je Bosni i Hercegovini i to za razvoj bibliotekarske djelatnosti.

i u našem odnosu prema jedinom nobelovcu, Andriću, zaključuje Lovrenović. Ipak, „Paradoks o šutnji“ najviše se bavi djelom: „Pismo iz 1920.“, koje govori o bosanskoj mržnji i strahu, odnosno multietničkoj situaciji u posljednja tri rata. Naime, ovo je djelo više puta iskorištavano u pogrešne političke svrhe, prevodeno, te dijeljeno po svijetu kao dokaz svojevrsne ukorijenjene, stoljetne mržnje u BiH. Tako nešto Andrić je upravo nastojao pobiti, objašnjavajući tu „mržnju“,

Predstavljanje knjige

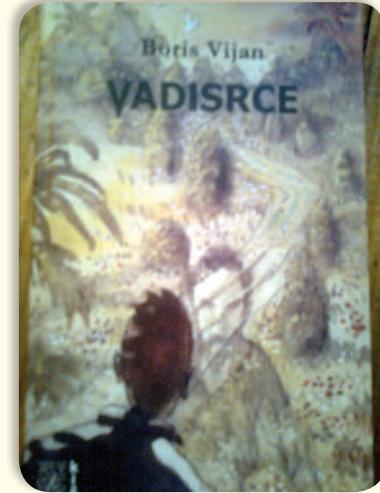
VADISRCE

Priča za ljubitelje nadnaravnog, koja oduševljava svojim idejama, a pri tom se dotiče psiholoških granica.

Plše: Antonija Ivanković

Boris Vian (Vijan), rođen 1920- godine, a umro 1959. godine, francuski književnik, obrazovan i lijepo odgojen čovjek, za kojeg kažu da je svirao trubu kao rijetko tko, vodi nas kroz jednu zanimljivu i uvrnuto seosku zabit u kojoj djeca lete, kroz koju teče crveni potok ljudskog srama i gdje majčina ljubav prelazi sve granice normalnoga, gdje ni psihijatar ne može dokučiti umove stanovnika, pa čak gubi i svoj razum. Riječ je o „Vadisrcu“, produbljenom, književno i stilski uzvišenom djelu iz 20. stoljeća koje prolazi kao kroz najčudniji san iz kojeg se ne želimo probuditi sve dok ne dođemo do samoga kraja. Strastveno opisivanje osjećaja jedne mlade žene prema svojoj djeci, strah da im se ne dogodi zlo i pretjerana briga. Temeljito opisivanje svega u tom selu kuda kroči ljudska nogu, neobične pojave na koje se na kraju i čitatelj navikne. Ovo je najvjerovatnije najsloženiji Vianov tekst, gdje se uz sve ostalo

provlači i tema o razlici između muškarca i žene. Muškarci su zastupljeni u selu, gdje rade kako im je volja, bez srama, koji im je zabranjena riječ, jer sram prelazi na Slavu, čovjeka kojem plaćaju zlatom da se srami za njih. S druge strane imamo Klementinu, majku troje djece (dva blizanca i treće je došlo 10 minuta kasnije) koja agresivno brine za njih, pronalazi razne, umobolne načine zaštite, ne dopuštaći im čak ni ljubav oca, da ih na kraju stavila u kavez iz straha da im se ne dogodi zlo. Izvrsno djelo za ljubitelje nemogućeg i nadnaravnog, a ipak tako bliskog običnom čovjeku. Zanimljivo je da je knjigu „Vadisrc“ napisao čovjek koji je tokom svog života nekoliko puta ponovio da neće doživjeti 40. godinu života. Znajući da ima bolesno srce, živio je svaki dan kako da je posljednji, te se okušao u raznim profesijama, bio je glumac, inžinjer, pjevač, pa čak i trubač u jazz orkestru. Bio je jedan od obnovitelja podruma u

Francuskoj, branio je New-Orleans stil, prevodio je istinske američke spise, potpuno autentične. A u „Vadisrcu“ je uspio na zanimljiv, uvišen, provokativan, ali temeljito način opisati jednu ljudsku sudbinu i potvrditi ono o čemu se priča „Nikad ne znaš šta ti život donosi“. Ovo djelo se čita u jednom dahu, svim čulima, ponekad zgroženog izraza lica, ponekad u nevjericu i iznenadenju, ali ipak nestreljivo otkrivajući daljnju radnju, te se ne ispušta iz ruke do zadnje stranice.

Premijera filma „Zavičajne niti“

„OVO NIJE MOJA PRIČA, IVO JE NAŠA PRIČA“

Dvoje mladih obilježenih „balkanskom bolešću“

Plše: Lejla Bećar

Nezavisna filmska produkcija, u saradnji sa općinom Busovača, šesnaestog avgusta u prostorijama Kino theatre Busovača je ponudila nesvakidašnju premijeru. Naime, riječ je o svečanoj premijeri kratkog igranog filma „Zavičajne niti“ čiji je autor i idejni tvorac Mirza Begović, mlađi filmski entuzijasta i reditelj, porijeklom iz ovog kraja. Kako je film prikazan na 640. rođendan općine Busovača, Busovljaci, ali i prijatelji ove uvijek gostoljubive sredine iz drugih gradova, imali su priliku da uživaju u nesvakidašnjem poklonu mladih Busovljaka svome zavičaju. Svečana premijera je probudila interes i kod onih ljubitelja filmske umjetnosti koji uvijek sa određenom dozom skeptizma posmatraju postmoderni film, ali i postmoderne autore istih. Sve navedeno, moderni kino dvoranu u Busovači učinilo je još lijepšom i potpunijom, te su stvoreni svi preduslovi za potpuno opuštanje i uživanje u projekciji. Film, čija radnja putuje od neostvarenih snova, besprijeckorne ljubavi prema zavičaju, pa sve do srži ljudske egzistencije, prisutnu publiku je ostavio bez daha. Nakon premiere upriličen je i okrugli stol, na kome su glavni akteri filma razgovarali sa prisutnima. Mirza Begović, mlađi autor, govorio je o nitima koje povezuju svakog čovjeka sa njegovim zavičajem, ali i prvim ljudjavima. „Živimo u vremenu kada se gube istinske vrijednosti, ili osjećaj prema njima. Ja sam samo htio ispričati istinsku ljubavnu priču, koja će nas podsjetiti na ljudske vrijednosti koje se polako gube, a koje zasigurno treba vratiti.“ Mugdim Avdagić koji u filmu igra Harisa, glavnog lika, koji u čežnji za zavičajem osjeća potrebu da pokloni

svojoj grudi knjigu koja za njega predstavlja put do srodne duše, one koja život njemu znači. Mugdim Avdagić, glumac Bosanskog narodnog pozorišta u Zenici, publici poznat i kroz brojne filmove i televizijske serije o svom liku govorio je sa određenom emocijom, vezujući se u potpunosti za emocije koje je publike osjetila i kod Harisa, glavnog lika filma. „Ljubav je zaista razlog ljudskog postojanja, ali i čudna nit što povezuje razlike. Na prvo čitanje sam počeo drhtati i prozele su me neke čudne neline o p i s i v e emocije, već

tada sam se osjećao kao Haris i zaista, odmah samom sebi potvrđno odgovorio kada je ovaj film u pitanju. Iskrena emocija koju sam osjetio na prvo čitanje je bila dovoljna da pristanem na saradnju i uživam tokom realizacije ovog projekta.“ Nakon Mugdima Avdagića, publici se obratila i Faketa Salihbegović –Avdagić, također glumica Bosanskog narodnog pozorišta, koja u filmu igra Mariju, jedan od nosećih likova ove priče. „Mugdim i ja smo skupa čitali ovaj scenarij, nekako smo i u isto vrijeme završili, sačekali trenutak, a onda zajedno zaplakali. Iskrenost koju sam osjetila, i ljubav koja povezuje svaku nit u ovo dvoje ljudi, me jednostavno „natjerala“ da igram u ovom filmu. Bilo je veliko zadovoljstvo saradivati kako sa mlađim rediteljem, Mirzom

Fotografije sa snimanja

Begovićem, tako i sa mlađim glumcima pred kojima je sigurno blistava budućnost.“ Ova višestruko nagradjivana glumica, čiji status velike umjetnice je već uveliko dokazan, svoje zadovoljstvo filmom nije krila, te nam je neslužbeno kazala i to da Mirza Begović posjeduje nešto što većina „velikih“ profesionalnih reditelja ne posjeduje, a to je neopisivi entuzijazam protkan velikim talentom. Interesantno je napomenuti da u filmu igraju još i Al-din Osmanović, Patricia Kordić, Azemina Sejmen, te Mirza Begović. Većini ovih mlađih glumaca je ovo bio prvi angažman na filmu, gdje su uveliko opravdali povjerenje onih koji su ih odabrali. Originalna muzika u ovom filmu djelo je Aldina Zejnilovića, muzičara iz Sarajeva, koji je emotivnim songovima, te na kraju filma pjesmom Zavičajne niti probudio i najskrivenije emocije prisutnih, a autor teksta ove pjesme je Nijaz Begović. Posao kamermana i direktora fotografije na ovom filmu povjeren je Harisu Badžiću, mlađom fotografu iz Zenice, koji se ovim uredkom ponosno svrstao među najperspektivnije fotografе u Bosni i Hercegovini. Film „Zavičajne niti“ sigurno je poslao jednu univerzalnu poruku, i u svojih dvadeset i dvije minute, podsjetio nas za što vrijedi živjeti. Vrijedno je napomenuti da će film imati i svoju festivalsku budućnost, ali i brojne projekcije od kojih je i ona na prvoj večeri skupštine Omladinske novinske asocijacije u Bosni i Hercegovini, čemu se unaprijed radujemo.

Stota obljetnica Dana Žena

Još samo 100

Komercijaliziranjem je praznik izgubio svoj značaj

Plše: Irena Mrnjavac

Međunarodni Dan žena, čiji cilj je borba protiv višestruke diskriminacije i izrabljivanja žena, ove godine slavi svoj 100. rođendan. Odluka o pokretanju Međunarodnog dana žena je donesena 1910. godine u okviru 2. Međunarodne socijalističke konferencije žena, na inicijativu njemačke socijalistice Clare Zetkin. Godinu dana kasnije počeo se masovno slaviti. Žene su tada tražile pravo glasa, pravo na rad i obrazovanje.

Danas, žene na ovaj dan traže poklone, što skuplji poklon, to smo više feministički osviještene. 8. mart je postao povod za slavlje, na kojem će se barem na kratko zaboraviti naporna svakodnevница. Svakodnevница u kojoj su mnoge žene i dalje diskriminirane, potplaćene, podcijenjene, seksualno uznemiravane. Sva je ta priča više dosadna čak i ženama koje ju ponavljaju, te je biti feministkinjom, danas prilično nepopularno, jer ljudi uglavnom zamisle neku debelu, brkati babu, koju nitko sigurno nije htio i zato ona sad mrzi sve muškarce. Kao prvo, danas se feministkinjom ne postaje, u feministizam se ne učlanjuje, feministkinje nemaju nikakve (vidljive) znakove na tijelu i nije nužno potrebno mrziti muški rod da bi vas smatrali feministkinjom. Da skratim, ima li uopće više potrebe za feminizmom?

Danas postoje razni oblici tog pokreta, liberalni, socijalistički, pa čak i radikalni. Međutim, prve feministkinje koje su se u biti i borile za pravo glasa, nazivale su se sufražetkinjama. Kad kažem borba, to je zaista opravdano. Nemali broj njih je dao svoj život za borbu koja nije

I'm a Feminist,

now what?

uopće smjela biti borba. Ismijavali su ih, napadali, zatvarali kao političke zatvorenice. Sve zbog prirode koja im je eto namijenila krviju građu, zbog koje su dolaskom feudalnog uređenja, teže naplaćivale svoj rad, te bile primorane prigriljiti ulogu majki.

Naše društvo, htjeli mi to priznati ili ne, još uvijek konzervativno i tradicionalno, više voli davati imena problemima i pričati o njima, nego ih zapravo rješavati. Feminizam i feministkinje nisu važne, važni su problemi o kojima te žene govore. Ravnopravne na papiru možda i jesmo, ali ne možemo poreći probleme vezane isključivo za ženski spol. Neriješen status prostitucije, silovanja u braku, žensko ropstvo, kontrola rađanja, nasilje u obitelji, neškolovanje ženske djece, izbor između obitelji i karijere, neplaćeni ili nepostojeći porodiljni dopusti, manje šanse za posao upravo zbog mogućnosti tog porodiljnog. One koje uspiju doći do posla, nerijetko su manje plaćene od svojih muških kolega. Smatram pogrešnim stav „ravnopravni u svakoj prilici“, jer ako je neki muškarac bolji izbor za neku poziciju, žena samo zbog toga što je žena, ne smije imati prednosti. Ali jednake prilike za obrazovanje i posao, moraju svima biti dostupne. Ako ovi i drugi problemi ne postoje, ja se ispričavam i predlažem ukidanje proslave Dana žena, jer ono onda nema smisla. Borbu svojih predaka ne poštujemo i ne slavimo svakako, a ako se više nemamo za što boriti, čemu 8. mart? Ipak, ako i u ovom 21. stoljeću postoje bilo kakve spolne, rasne, etičke nejednakosti, zar to ne ide na sramotu svih nas. Potrudimo se onda tijekom cijele godine ispraviti društvene nejednakosti, umjesto da taj jedan dan punimo džepove parfumerijama.

E da, jeste li čuli za istraživanja koja pokazuju kako je potrebno još 100 godina da žene postanu ravnopravne muškarcima kada su u pitanju jednake plaće? E pa drage majke, studentice, znanstvenice sretna vam 100. godina vaše borbe za ravnopravnost. Navucite hlače ponovno, žao mi je, ali treba nam još 100.

Feminizam i feministkinje „nisu važne“, važni su problemi o kojima te žene govore.

Mediji u BiH

MUDROSTI

IZ KAFANE

Padne mi na pamet i Marjanova rečenica, isto iz kafane, od neki dan: „U BiH nema sportskog uzora za mladog čovjeka.“ I fakat, haman da je tako. Ako već vlasti ne brinu za bh. sport onda bi valjda mediji (koji se bore za bolje sutra ili bi barem trebali) morali da im dadnu promociju koja im je potrebna.

Sjedimo Gigo i ja tako na kafi, kao mnogo puta do sad i pričamo ozbiljnu i produktivnu priču. Najednom njega prenese da gata. Ima on taj običaj, u 'po' ozbiljne priče počne da „ogleda“ iz espresso šoljice. Zagleda se on tako, taman k'o da je vidio gologuzu Monicu Bellucci, pa ispljune neku mudrost: „Mediji su u velikoj mjeri krivi za neuspjeh mladih Bosanaca i Hercegovačaca u sportu!“

Aha, jes' – kažem ja – pa nastavljam na temu koju smo imali netom prije toga. Po nekom čudnom pravilu, kad se rastanemo i kad krene svak' na svoju stranu, meni padne na pamet ta njegova mudrost, pa ja dumam... do kuće, a nekad nastavim i u kući.

Padne mi na pamet i Marjanova rečenica, isto iz kafane, od neki dan: „U BiH nema sportskog uzora za mladog čovjeka.“ I fakat, haman da je tako. Ako već vlasti ne brinu za bh. sport onda bi valjda mediji (koji se bore za bolje sutra ili bi barem trebali) morali da im dadnu promociju koja im je potrebna.

Šta mi imamo od uspjeha naših sportista?

Imamo mnogo. Prvenstveno, dobar, uspješan sportista je velika promocija bilo koje države u svijetu. Zamislite samo koliko je ljudi saznalo da uopšte postoji Obala Slonovače, nakon Drogabinih golova za Chelsea. Pored promocije države u svijetu, utjecaj uspješnih sportista na mlade u jednoj državi je nemjerljiv. Zašto? Nepobitan je utjecaj medija na svijest i razvoj mladih, te njihovog odabira životnog puta i ambicije u koju

će uložiti svoj trud. Ako je cilj jednog tinejdžera biti popularan, imati dobro plaćen posao, imati dobro auto, onda taj tinejdžer u Bosni i Hercegovini teži ka tome ili da postane kriminalac ili političar.

Pozitivan primjer

U poslijednje vrijeme svjedoci smo mnogih uspjeha naših reprezentativaca u plemenitoj vještini fudbal. Kako unutar reprezentacije, tako i u svojim klubovima 'zmajevi' redaju uspjehe. Džeko je u City prešao za 35 miliona eura, i zabija golove kao da igra s rajom 'na male'. Pjanić je prešao iz Lyon-a u Romu, za 11, a toliko para se ne daje 'nako'. Misimović i Zahirović redaju pobjede u Rusiji, a Papac odlično igra za irske Rangers-e. Bosanskohercegovački mediji, mora se priznati, veoma dobro prate kako njihov rad, tako, sve više i privatni život. Stoga, možemo reći da pored političara i kriminalaca, mlada osoba u BiH, može poželjeti da bude i fudbaler.

Ali...

Ne bi mi bili mi, da nešto ne zabrljamo. Fudbalska reprezentacija je naš najjači adut, najveća promocija, ali toliko da se prati samo ona - to nije. Šta je sa Amelom Mekićem koji je osvojio zlato u Istanbulu, bronzu u Bukureštu, koji je ostvario normu za Olimpijske igre u Londonu!? Šta je sa Larisom Cerić, koja je osvojila svjestko juniorsko prvenstvo, srebro na Mediteranskim igrama, i nebrojeno mnogo drugih nagra-

Plše: Haris Dedović

da!? Šta je sa našim MMA borcima, Denisom Stojinićem, Tomislavom Spahovićem, Berinom Balijagićem, koji pokušavaju da 'dovedu' ovaj sport u BiH!? Na kraju krajeva, šta je sa reprezentacijom u sjedećoj odboci, koja je osvojila, maltene, sve što se da osvojiti!?

Pojavi se tu s vremena na vrijeme, neki 'člančić', kad neko nešto osvoji, i onda ga vrlo brzo zatrpuju izjave kojekakvih šatro političara, koji još nisu uspjeli oformiti vladu, a pri tom su na sastanke potrošili hiljade i hiljade maraka. No, ako nema uspjeha, nema ni medija. Rijetki su oni koji odaju priznanje i poštovanje, makar i nastupu bh. nacionalnih timova, klubova ili pojedinaca, a zaista bi trebalo, jer uz uvjete koje nam nudi naša država, čudo je kako uspiju imati entuzijazma za otići na trening i znojiti se dva sata, a kamoli nastupiti negdje u svijetu, i pri tom osvojiti nešto.

Dok se mediji satiru od kritike vlasti koja ne podržava mlade i uspješne ljudе, ni sami ne rade ništa na njihovoj promociji. Hajmo biti promjena koju želimo vidjeti!

P.S. Objasnjav'o sam ja Gigi da se ne može gatat' iz šoljice za espresso, nego da mora bit' ona bosanska kafa, ali pazite šta mi kaže hablešina: „Kad u Avazu, na naslovnoj stranici, može bit veća i bitnija vijest da je Džeko dernečio u Crnoj Gori, od one da su Sarajevo i Željo nastupili u Evropi, mogu i ja gatat' u šoljicu od espresso kafe.“

Ponovo u rat

AIRSOFT - BUDUĆNOST BALKANA

Novonastali hobi-sport sa militantnom osnovom, ali uistinu pacifistički i bespogovorno zasnovan na fer igri

Plše: Haris Dedović

Uniforme, puške, pištolji, ratne strategije, taktike prilaska, zauzimanje teritorije, borba prsa u prsa... Sve vas ovo podsjeća na rat. Ne, to je „airsoft“. U ovom sportu se koriste replike oružja sa bojevim streljivom. Koriste se uniforme i sva vojna oprema, od čizama do šljema sa jednom razlikom – u puškama se nalaze mici koji su vrlo slični kapsulama za paintball. Druga razlika između rata i airsoft-a je ta što nema mržnje, nema politike, ukratko – nema ubijanja! Igra, tj. hobi-sport koji je izmišljen u Japanu sedamdesetih godina prošlog stoljeća svoj procvat doživio je osamdesetih u Sjedinjenim Američkim Državama. Između airsoft-a i paintball-a također postoji dosta razlika. Paintball ne traje dugo, najviše nekoliko sati dok je za airsoft optimalni minimum trajanja igre šest sati. U ovom vidu igre postoji i „medico“, koji pogodenim igračima kao simulaciju liječenja stavla bijelu traku oko ruke i oni se nakon deset minuta mogu vratiti u igru. Također, timski rad je nešto što ovdje nije stvar želje, već osnova. Postoje dvije vrste, odnosno dva načina igre.

Vojna simulacija (military simulation)

Najčešće su to veliki događaji na kojima prisustvuje veliki broj igrača (vojnika) podijeljenih u ekipe, najčešće dvije. U ovom tipu igre postoje decidna pravila koja se moraju poštovati. Za sve nepravilnosti tu su moderatori koji imaju pravo da zaustave igru i sankcionisu ekipu ili pojedinca koji prekrši pravila. Nerijetko se u „vojnoj simulaciji“ oživljavaju neke bitke koje su se dogodile u historiji i pristupa se principu „igranja uloga“. Također se mogu organizirati određene misije koje se moraju ispuniti. Ovo je najzahtjevniji tip igre jer nosi najviše infrastrukture za sobom, pogotovo ako se dešava na autentičnim lokacijama i/ili sa autentičnim uniformama. Samim tim je ovo i rijetko zastavljen oblik igre.

Okršaji (skirmishes)

Ovo je već malo učestaliji vid igre. Pravila su manje striktna i mogu se tolerisati odstupanja, naravno uz dogovor. Oprema je lična i ona u istom timu može da varira od osobe do osobe što u „vojnoj simulaciji“ nije dozvoljeno. I u ovom vidu postoje određene dogovorene misije, kao što su „zauzimanje zastave“, „deathmatch“ koji se igra na izbacivanje (pogođeni napušta igru) ili „CQB“ varijanta – okršaj dvije ekipe na malom prostoru, kao što je neki poligon, stara zgrada ili obilježeni prostor u prirodi. Obje metode imaju bodovni sistem u skladu sa pravilima, koji uključuje i negativne bodove. Pobjedu odnosi ekipa sa

Ne vidite razliku, ali ona je tu – ova puška ne ubija

PRVO PRAVILO Ukratko – nema ubijanja!

više bodova.

Najveća prednost airsoft-a kao sporta, hobija, igre, nazovite ga kako hoćete, je u tome što su prisutni svi elementi rata koji ne idu na štetu igračima – adrenalin, taktika, (ne)sreća, ali se svi igrači međusobno druže i shvataju to kao takmičenje, što svaka igra i jeste. Pravila u svim oblicima igranja nalažu pauzu od igre i pomoći u slučaju povrede igrača iz bilo koje ekipe.

Airsoft možda jeste veoma sličan ratu, ali on spaja ljudе umjesto da ih razdvaja baš kao što je bilo 8. 11. 2010. na Igmanu. Tada su s igračima airsoft klubova iz Bosne i Hercegovine gostovali airsoft igrači iz Hrvatske.

Te prilike za BiH su igrali članovi klubova iz Sarajeva, Gradiške i sa Pala. Toga dana bile su „izbrisane“ sve međukantonalne, međuentitetske, državne granice. Svi su igrali airsoft i dobro se

proveli tokom dana, a druženje se nastavilo i u noćnim satima u sarajevskim kafićima i klubovima. Jednoglasna poruka momaka sa Igmana je bila: „Da su se barem naši očevi igrali ovako.“

Kako se aktivirati u Airsoft-u?

U Bosni i Hercegovini postoji nekoliko Airsoft klubova. Od toga tri u Sarajevu (Sarajevo Airsoft, Stalker Squadron, ASK Odin), jedan u Banja Luci (Banja Luka) i jedan u Gradiški (AirSoft Club "Shadow Regiment"). Kontakt sa njima možete ostvariti preko facebook-a, ali i preko web-stranica ascgradiska.webs.com i www.asclb.com.

Taktika – jedan od najbitnijih faktora u ovoj igri

Glazbeni festival u usponu

HILLTON U KISELJAKU?!

Već dva ljeta Kiseljak je u znaku hip-hop glazbe sa svim najpoznatijim izvođačima iz regiona.

Plše: Irena Mrnjavac

Zanimljiv naziv potječe od još zanimljivije lokacije, te je naravno izvedenica od eng. riječi HILL-brdo, te TON - zvuk koji nastaje pravilnim titranjem elastičnog tijela i u kojem se razlikuje visina, jačina, boja i trajanje.

U jednoj maloj sredini, uljuljanoj u drijemež svakodnevnice, u kojoj su mladi odavno upali u „zamku“ narodnjaka, dvojica mlađih entuzijasta odlučili su i uspjeli napraviti nešto sasvim novo. I uradili su to odlično. Hillton je festival (projekat) koji su pošle godine pokrenuli Brano Dilber i Vedran Knežević uz opće odobravanje one male, zamalo izumrle grupe urbanih mlađih iz Kiseljaka i okoline. Zanimljiv naziv potječe od još zanimljivije lokacije, te je naravno izvedenica od eng. riječi HILL-brdo, te

nomirane grupe Elemental iz Hrvatske, te naš najglasniji reper, Frenkie. U, napočetku, spomenutim društvenim uvjetima, Hillton se održao i ove godine, ali je ipak „sišao s brda“. Lokacija je premještena u sam grad Kiseljak, na pomoćni stadion, s tim da je kako naglašavaju organizatori, prvotna zamisao ostala nepromijenjena jer je mjesto u neposrednoj blizini rijeke i parka. Opet su kroz dva dana, glazbenim dijelom prodefilirali razni izvođači: DJ Shteker, DJ Ismix, DJ Demian, DJ Zuba, Baga sound, Balkan's hifi, Ivan Šimonek, OTG Crew. Ipak, najveću zaslugu za promociju ovogodišnjeg Hilltona zaslužio je Edo Majka, koji je svojim nastupom ali i samim dolaskom u Kiseljak, skrenuo pažnju na manja mjeseta koja kako vidimo iz ovog primjera, također mogu štošta ponuditi i promovirati Bosnu i Hercegovinu u svijetu. Tako je posjetitelja

bilo npr. iz Londona, ali i naše balkanske okolice. Osim glazbe, promovirale su se i druge aktivnosti mlađih, vezane uglavnom za hip-hop kulturu, poput crtanja grafita, skate parka u kojemu su svoje vještine pokazali skateri, rolleri, BMX-aši iz Sarajeva i okoline, te Streetball turnira. I ovo drugo Hillton izdanje, da s nadom kažem tradicionalno, s obzirom na nedostatak financija, značajnije podrške lokalnih vlasti i medija, sasvim je zadovljilo. Ako preživimo taj smak svijeta najavljen za sljedeću godinu, s nestrpljenjem očekujemo sljedeći Hillton. Ako posjećenost i ne bude veća, nadam se da barem brda imaju uši.

Akrobacije s vatrom

TON - zvuk koji nastaje pravilnim titranjem elastičnog tijela i u kojem se razlikuje visina, jačina, boja i trajanje. Naime, vodenim prvotnom idejom ujedinjenja paintballa i glazbe, festival su „smjestili“ na brdo u blizini Kiseljaka. Tako je naglasak bio na povratku prirodi, u što su se kampiranje, roštiljanje, turniri u paintballu te naravno dobra glazba, savršeno uklopili. Na prošlogodišnjem festivalu, na listi izvođača našli su se: Catrin Noise, Jakša Jordes, DJ Crazy Kid, DJ Zuba, DJ Moome, Stereo Infection, DJ Demian, Ivan Šimonek, Val Vashar te respektabilna i perspektivna hip-hop grupa iz Kiseljaka, OTG Crew. Osim njih, prvi Hillton podržali su i članovi re-

Elemental u Kiseljaku

BEER FEST - MESTO GDE ĆETE SE OSEĆATI SVETSKI

Plše: Sretena Njegovanović

“Belgrade Beer Fest” je po prosečnoj poseti najveći pivski festival u jugoistočnoj Evropi. Za pet dana koliko traje, festival je posetilo pola miliona ljudi. Ovakvu posećenost ima zahvaljujući svojim osnovnim principima – besplatnom ulazu, raznovrsnom muzičkom programu i širokom ponudi domaćih i inostranih pivskih brendova.

Festival privlači kako mlađe tako i starije generacije. Ovogodišnji “Belgrade Beer Fest” obeležio je koncert britanske grupe “Simple Minds” kao i mini koncerti naših komšija iz Bosne i Hrvatske. Najveću i opštenarodnu pometnju svakako i ove godine napravili su čuveni “Kiki Lesendrić” i “Piloti”.

Do ranih jutarnjih časova gosti i domaći obožavaoci dobrog piva su uživali.

TAKMIČENJE, ZABAVA I PROVOD

Tuzla kao grad urbane kulture je dobrom dernekom privukla mlade iz cijele regije

Piše:Ivana Bilić

U Tuzli je 19. i 20. augusta zaživjela hip-hop scena grada, a i cijele Bosne i Hercegovine. Održan je prvi Hip-Hop Camp u organizaciji udruženja „Malostruta“. Mnogo aktivnosti, kao što su DJ-ing, rep nastupi, graffiti i ples (B-boying & New Style) skupili su cijelu regiju u jedno, što je i bio cilj ovog događaja. Cijena ulaznice za oba dana od 10 KM privukla je mnogobrojne posjetitelje.

Prvi dan je započeo crtanjem graffiti na zidovima Gimnazije Meša Selimović uz muziku DJ Indiga. Večer je prošla u dobrom raspoloženju i koncertu koji je trajao duže od tri sata. Nastupili su Bvana

(Beograd), Hamza (Tuzla), Generacija 914 (Tuzla), Brčko Beatz (Brčko), Strikli Du (Gračanica), Heavy & HuseinCaptain (Tuzla), Kazna & Scena (Tuzla), a večer su začinili Ajs Nigrutin & Timbe (Beograd).

Drugi dan je bio ispunjen crtanjem, muzikom koju je puštao DJ Hza te plesnim beatlovima. Tu večer nastupili su Foodo MC (Tuzla), Fedjah (Sarajevo), BDZ (Sarajevo), Neymar (Sarajevo), Balistic Crew (Tuzla, Brčko), Mučenička Grupa (Zenica), a kao zvijezda večeri na sceni se pojavio Marchelo sa svojim bendom Filteri, te već tradicionalno opčinio Tuzlake energičnim nastupom i live inter-

pretacijom najpopularnijih hitova Pozorište, Sveti Bes, Jedan i mnogim drugim.

Prema mišljenjima organizatora i velikog broja posjetilaca prvi „Hip-Hop Camp“ je ocjenjen kao jako uspješan, ideja će vjerojatno u budućnosti još više zaživjeti i osigurati i u narednim godinama gradu Tuzli titulu prijestolnice urbane kulture.

Prema mišljenjima organizatora ideja će još više zaživjeti

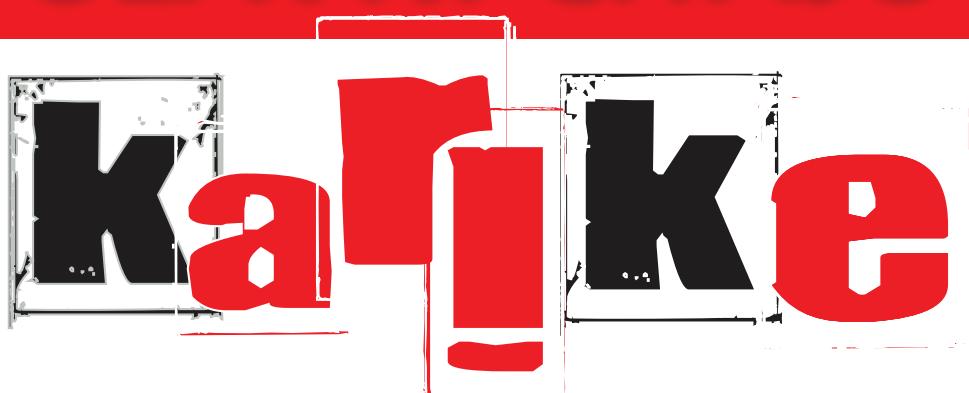
JEŽEVA KUĆICA

Plše: Denis Hadžić

- Jeste li znali da pauk ima osam nogu i opet ne zna plivati?
- Jeste li znali da ne postoji antivirus za komarce? Zato ako su na vašem monitoru komarci upalite svijetlo u sobi i napravite konkureniju vašem računaru. (ovo ne vrijedi za „dnevne“ komarce)
- Jeste li znali da se preko facebook-a (liceknjiga) može napraviti popis stanovništva?
- Jeste li znali da Pepe Guardiola navija za Barcelonu?
- Jeste li znali da nepušači ne puše?
- Jeste se kad zapitali kako je ježu i njegovim leđima kad ih svako malo neko spomene?
- Jeste li kad zamislili da dobijete ili ne dobili do te mjere da se zamislite?
- Jeste li znali da kad saberete zadnje dvije cifre godine vašeg rođenja i na to dodate broj koliko godina „punite“ dobijete broj 111. Npr. 1990. godište; $90+21=111$ ili 1943; $43+68=111$ itd. (ovo vrijedi samo za osobe rođene do 2000. g.)
- Jeste li znali da je meni trebalo 20 minuta da ovo s godinama skontam?
- Jeste li znali da ne postoje kanibali-vegeterijanci?
- Jeste li znali da ukoliko se planirate ubiti, uvijek postoji šansa da se neko može na youtube-u proslaviti opisujući vašu smrt?
(Zaključak: Ubijajte se kući!)

SLAVNI ČITAJU

**SCHÜLER
HELPEN
LEBEN**

ona

Omladinska Novinska Asocijacija
u Bosni i Hercegovini